

Volmaken (4)

Hebreeën 7 begint met een inleiding over Melchizedek in tien verzen. In het kort gezegd verklaart Paulus daar dat Melchizedek meer was dan Abraham. Dat doet hij met de volgende woorden:

‘Hij echter, die niet van hen afstamt [dat is Melchizedek], heeft van Abraham tienden genomen en hij heeft hem gezegend die de beloften gekregen had. Nu is het ontegenzeggelijk zo dat wat minder is, gezegend wordt door wat meer is.’ (Heb. 7:6, 7).

Na de krijgstoct van Abraham komt hij terug en ontmoet hij de koning van Salem, de priester Melchizedek. Aan hem gaf Abraham de tienden. Door hem werd hij gezegend. Uit deze daad blijkt dat Abraham de mindere is van Melchizedek.

Dat is echter niet het voornaamste punt dat Paulus wil maken. Het belangrijkste is dat de Levieten, die zelf tienden van het volk Israël ontvingen, uit Abraham waren voortgekomen. Zij waren het nageslacht van Abraham. Doordat Abraham nu de tienden aan Melchizedek gaf, verklaarde hij tevens dat zijn nageslacht, de Levitische priesters, ook de meerdere moesten erkennen in deze priester-koning van Salem.

Het Levitische priesterschap is er gekomen bij de totstandkoming van het volk; dit priesterschap hoorde bij het verbond dat God met Israël sloot. Dit priesterschap was dus ondergeschikt aan het priesterschap naar de ordening van Melchizedek.

‘En – om zo te zeggen – ook Levi, die tienden neemt, heeft door Abraham tienden gegeven. Want hij was nog in het lichaam van zijn vader, toen Melchizedek hem tegemoet ging.’ (Heb. 7:10).

Dit vormt de basis van de rest van dit hoofdstuk en feitelijk ook van een aantal van de hoofdstukken die daarna volgen.

De vraag die Paulus in vers 11 aan de orde stelt is waarom er een nieuw priesterschap nodig zou zijn? Het antwoord op deze vraag houdt ook verband met ‘volmaken’. Paulus gebruikt in dit vers het zelfstandig naamwoord wat hierbij hoort.

‘Als dan door het Levitische priesterschap de VOLMAAKTHEID zou zijn – want onder dit priesterschap had het volk de wet ontvangen – waarom was het nog nodig dat er een andere priester naar de ordening van Melchizedek zou opstaan, Eén van Wie niet gezegd kan worden dat Hij naar de ordening van Aäron was.’ (Heb. 7:11).

Het grote thema is de volmaaktheid of volkomenheid. Die was er niet onder de wet, zoals Paulus in het vervolg zal betogen. Dus het Aäronitische priesterschap leidde niet tot de volmaaktheid. Dus er was een ander priesterschap nodig.

Maar dat heeft vergaande consequenties. Onder het Aäronitische priesterschap had het volk de wet ontvangen, lazen we net. Als er dus een ander priesterschap komt, is er dus een verandering van wet noodzakelijk. Dat is precies wat Paulus in vers 12 zegt.

*‘Als het priesterschap verandert, vindt er immers ook noodzakelijkerwijs een verandering van wet plaats.’
(Heb. 7:12).*

Dit is het hele punt waar het om gaat. De wet heeft niets volmaakt! Het is een systeem dat noodzakelijkerwijs voorbij moest gaan.

*‘De wet heeft namelijk niets TOT VOLMAAKTHEID GEBRACHT, maar de totstandbrenging van een beter hoop, waardoor wij tot God naderen, doet dat wel.’
(Heb. 7:19).*

Zie je hoe alles om ‘volmaken’ draait? Er was een betere hoop nodig dan de wet om tot God te kunnen naderen. Er is dus ook een andere hogepriester nodig. Die andere hogepriester is de Hogepriester naar de ordening van Melchizedek. Daarmee besluit Paulus ook dit hoofdstuk en zijn redenering over de andere Hogepriester.

‘Want de wet stelt mensen, die met zwakheid behept zijn, aan als hogepriester. Maar het woord van de eed die NA DE WET gezworen is, stelt de Zoon aan, Die tot eeuwigheid VOLMAAKT is.’ (Heb. 7:28).

De hogepriesters onder de wet waren met zwakheid behept. Ze waren ten eerste zelf zondaars en ten tweede stierven zij op den duur ook. Daarom was er een voortdurende opvolging nodig van vader op zoon.

Let op de woorden ‘na de wet’. Die staan parallel met ‘verandering van wet’ in 7:12. Na de wet komt er een andere Hogepriester, de Zoon. Over de Zoon heeft Paulus in de eerste

twee hoofdstukken uitvoerig gesproken en dat heeft hij dus niet voor niets gedaan. Naar diezelfde Zoon verwijst hij nu.

Deze Zoon is tot Hogepriester gesteld naar de ordening van Melchizedek. Dat is gebeurd met de eed van Psalm 110:4.

'De HEERE heeft gezworen en Hij zal er geen berouw van hebben: U bent Priester voor eeuwig naar de ordening van Melchizedek.' (Ps. 110:4).

Deze Hogepriester is Zelf volmaakt. Hoe? Door opstanding uit de doden. Laten we tot slot Hebreeën 5 er nog een keer bij halen.

'Zo heeft ook Christus Zichzelf niet de eer gegeven om Hogepriester te worden',

(nee, Hij heeft Zichzelf niet tot Hogepriester gemaakt; Hij is daartoe door een eed gesteld)

'maar Hij Die tot Hem heeft gesproken: U bent Mijn Zoon, heden heb Ik u verwekt' (Heb. 5:5)

(en zoals we eerder hebben gezien, verwijst deze tekst naar opstanding uit de doden).

'En toen Hij volmaakt was geworden, is Hij voor allen die Hem gehoorzamen, een oorzaak van eeuwige zaligheid geworden.' (Heb. 5:9).

En in deze tekst hebben we dus ook de volmaaktheid weer terug.

De grote lijn in het betoog van Paulus in Hebreeën 7 is dus als volgt.

Melchizedek was koning-priester en meerder dan Abraham en daarom was zijn priesterschap ook beter dan dat wat uit Abraham voort zou komen, namelijk het Levitische priesterschap.

Dit Levitische priesterschap was door de wet gesteld en kon niets tot volmaaktheid brengen (volmaken). Met het oog op de volmaaktheid moest er dus een ander priesterschap komen, dat beter was dan dit.

Het priesterschap naar de ordening van Melchizedek wás een beter priesterschap en was de totstandbrenging van een betere hoop.

Voor dit priesterschap was er wel verandering van wet nodig en daarom is de Zoon ook ná de wet tot Hogepriester naar deze ordening gesteld. Hij is Zelf volmaakt en kan alle dingen tot volmaaktheid brengen.